

De toespraak van Petrus Hand. 2

Deze rede kan worden verdeeld in verschillende onderdelen. Tot en met vers 21 lezen we dat hij de onlogische beschuldiging van de Joden heeft weerlegd. Hij toonde hun aan dat het woord dat zij beschouwden als de uitwerking van het drinken van zoete wijn, de vervulling was van een profetie van Joël.

In dat wat volgt, tot aan vs. 36, spreekt Petrus tot de Joden over Jezus, Die zij hebben gedood, maar Die door God is opgewekt en geplaatst is aan Zijn rechterhand. De Heilige Geest bepaalt hun aandacht bij de uitwerking van al deze dingen, waarvan zijzelf getuigen waren. 'Mannen van Israël', zegt hij tegen hen, 'hoort deze woorden: Jezus de Nazarener, een Man, door God aan u bevestigd door krachten en wonderen en tekenen, die God door Hem in uw midden gedaan heeft, zoals u zelf weet, Hem, door de bepaalde raad en de voorkennis van God overgegeven, hebt u door de hand van wettelozen aan het kruis gehecht en ter dood gebracht' (vs. 22-23).

De apostel wijst hierbij op drie heel belangrijke dingen met betrekking tot de Heer.

- 1) Hij was 'een Man, door God bevestigd'. Petrus is er niet bang voor dat hij aan de heerlijkheid van de Persoon van de Heer Jezus tekort doet, door Hem Jezus de Nazarener te noemen, zoals iedereen Hem kende tijdens Zijn bediening hier op aarde. Deze Man was aan hen bevestigd door God, Die door Hem het hele wonderbare werk vervulde, waarvan zij getuige waren.
- 2) 'Hij werd overgegeven door de bepaalde raad en voorkennis van God'. Dit is de Goddelijke kant van het werk dat de Heer aan het kruis heeft verricht. Hij stierf naar het voornemen van God. Wilde God zondaren behouden en over alle werken van de duivel de overwinning behalen, dan was het nodig dat Zijn geliefde Zoon, Die Mens geworden was, werd overgegeven.
- 3) 'U hebt Hem door de hand van wettelozen aan het kruis gehecht en ter dood gebracht'. De mens is er schuldig aan dat Hij gekruisigd werd. Het feit dat de Heer niet kon sterven als Hij Zichzelf niet vrijwillig overgaf om het voornemen van God uit te voeren, doet niets af van de schuld van de mens. Zij haatten Hem en ze konden Hem niet langer in hun midden verdragen: ze hebben Hem met plezier ter dood gebracht. Maar ook al hebben ze aan hun haat de vrije loop gelaten, God is tussenbeide gekomen en heeft Hem uit de doden opgewekt. Petrus zegt daarvan: 'Hem heeft God opgewekt, na de weeën van de dood ontbonden te hebben, daar het niet mogelijk was, dat Hij door deze werd vastgehouden' (vs. 24).

De dood werd als het ware gedwongen om de Heer te laten uitgaan. Hij was in Zijn genade de dood ingegaan, om voor berouwvolle zondaars een doortocht te openen door deze ontzettende gevolgen van de zonde heen. Hij had niets gedaan dat de dood verdiende. Om ons er van te verlossen is Hij er ingegaan, maar de dood bezat in geen enkel opzicht macht over Hem. Door de opwekking van Christus toonde God verder aan, hoe volkomen bevredigd en verheerlijkt Hij is door het werk van de Heer Jezus.

Door God verhoogd

Petrus haalt dan de verzen 8-11 aan van Psalm 16. Profetisch gezien komt daarin tot uiting het volkomen vertrouwen van de Heer op God, met betrekking tot de dood. Hij wist dat God Hem niet in het graf zou laten, dat is in de staat waarin de ziel gescheiden is van het lichaam. 'Want David zegt van Hem: Ik zag de Heer altijd vóór mij, want Hij is aan mijn rechterhand, opdat ik niet zou wankelen. Daarom is mijn hart verblijd, en mijn tong verheugt zich, ja, ook mijn vlees zal rusten in hoop; want U zult mijn ziel niet in de hades laten en U zult Uw heilige niet overgeven om ontbinding te zien. U hebt

mij de wegen van het leven bekend gemaakt; U zult mij met vreugde vervullen bij Uw aangezicht' (vs. 25-28).

De apostel gebruikt Bijbelwoorden die bij de Joden bekend waren, om hun te bewijzen dat Jezus inderdaad Degene was van Wie David had gesproken in de Psalmen. God had David beloofd dat Hij zijn Nakomeling na hem zou laten optreden en dat Hij Zijn koningschap voor altijd zou bevestigen (zie 1 Kron. 17:11-14). Deze Zoon is de Heer Jezus, naar het vlees uit Maria geboren, die uit het geslacht van David was. Toen de wijzen uit het oosten kwamen om Hem te huldigen, omdat zij gehoord hadden van de geboorte van de koning der Joden, wisten de overpriesters heel goed aan Herodes te vertellen, dat Christus volgens een profetie van Micha in Bethlehem geboren moest worden. In plaats van zich over Zijn komst te verheugen, hebben zij altijd geprobeerd Hem te doden. Hun verlangen werd uiteindelijk vervuld toen zij Hem aan het kruis nagelden. Maar de verwerping van Christus deed de beloften die over Hem gedaan waren niet te niet, want deze Koning was niet alleen de Zoon van David, maar ook de Zoon van God. Hij moest opgewekt worden. David heeft als profeet over Zijn opwekking gesproken in Psalm 16, waarvan Petrus de verklaring geeft in de verzen 29-31. Hij voegt daaraan toe. 'Deze Jezus heeft God opgewekt, waarvan wij allen getuigen zijn. Nu Hij dan door de rechterhand van God verhoogd is en de belofte van de Heilige Geest van de Vader ontvangen heeft, heeft Hij dit uitgestort, wat u ziet en hoort' (vs. 31-33).

Een overtuigend bewijs

En zo zagen deze ongelukkige Joden door de macht van de Heilige Geest de bewijzen van de opstanding van Jezus vóór zich. Omdat God Hem had verhoogd aan Zijn rechterhand, de plaats van Zijn kracht, moest Hij wel de Christus zijn, Die zij ter dood gebracht hadden. Ten overvloede haalt Petrus nog een woord aan van David uit Psalm 110:1: 'De Heer heeft gesproken tot mijn Heer: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gezet zal hebben tot een voetbank van Uw voeten'. Door dit te zeggen had de Heer, Jahweh, in feite helemaal niet gesproken van David. Zijn stoffelijk overschot was immers nog steeds in een graf te Jeruzalem. David was niet naar de hemel opgevaren; hij was ook nog niet opgewekt. God sprak overduidelijk van Christus! En Petrus besluit zijn toespraak met de woorden: 'Laat het hele huis van Israël zeker weten dat God Hem zowel tot Heer als tot Christus gemaakt heeft, deze Jezus, Die u gekruisigd hebt' (vs. 36). Een onomstotelijk bewijs van de zwaarte van hun schuld! Zoals we al eerder hebben opgemerkt wordt ook hier weer de grote tegenstelling duidelijk tussen de waardering die de mens aan de Zoon van God geeft en die God Hem toekent. Dit geldt ook ten opzichte van alle andere dingen. De mens brengt Jezus ter dood; God wekt Hem op en stelt Hem tot Heer over alles.

Uitwerking van de toespraak van Petrus

De genade van God gebruikte de prediking van Petrus om de gewetens van een groot aantal toehoorders wakker te schudden. Hun hart werd vol van zelfverwijt, want zij begrepen op wat voor ontterende manier zij God hadden beledigd door Hem te kruisigen Die door God tot Heer en tot Christus was gemaakt. Zij zeiden tegen Petrus en de andere apostelen: 'Wat zullen wij doen, mannen broeders?' Het antwoord van Petrus was: 'Bekeert u en laat een ieder van u gedoopt worden in de Naam van Jezus Christus tot vergeving van zonden, en u zult de gave van de Heilige Geest ontvangen. Want u komt de belofte toe en uw kinderen en allen die veraf zijn, zo velen de Heer, onze God, er toe roepen zal. En met vele andere woorden betuigde en vermaande hij hen en zei: Laat u redden van dit verkeerd geslacht!' (vs. 38-40).

Als het ontwaakte geweten tot erkenning van zonde is gekomen, is de volgende stap dat men berouw heeft. Berouw hebben is niet alleen, zoals men vaak denkt, spijt hebben over gedaan kwaad, nee, het is een bewust veroordelen van *zichzelf* en van alles wat men heeft gedaan. Men kan bijvoorbeeld een arrogant persoon horen zeggen: 'Ik heb niemand kwaad gedaan; ik heb nooit iemand gedood, nooit gestolen'. Maar kort daarop veroordeelt hij zichzelf en zegt: 'Ik ben een ellendige zondaar, ik heb niets anders verdiend dan het oordeel; ik ben verloren!' Dit is omdat hij

berouw heeft. Hij heeft niet alleen spijt over wat hij deed, maar hij spreekt over zichzelf een oordeel uit, dat volkomen tegengesteld is aan wat hij tevoren heeft gezegd. Aan zo iemand kan men het evangelie brengen en hem zeggen, dat het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonde. De prediking van Petrus had bij veel mensen grote droefheid veroorzaakt, omdat zij God hadden beledigd door Zijn Zoon ter dood te brengen. Wat moesten ze nu doen, om te kunnen ontkomen aan de onvermijdelijke gevolgen van zo'n zware zonde? Allereerst zich bekeren en oprecht voor God erkennen dat de stem die ze hadden gevolgd, verkeerd was. Verder moesten ze volledig van gedachten veranderen ten opzichte van zichzelf en ten opzichte van Hem Die zij verworpen hadden.

Op de bekering moest de doop volgen. Daarin erkenden ze dan dat de dood van Christus het enige middel was om vergeving van zonden te ontvangen. Door de doop, waarin we een beeld vinden van de dood van Christus, zouden zij binnengaan in een totaal nieuwe toestand, waarin ze als Christenen voortaan de plaats van Israël zouden innemen, als getuigenis van God op aarde.

Pas nadat ze dat gedaan hadden, zouden zij de door God in het Oude Testament beloofde gave van de Heilige Geest ontvangen. Deze bijzondere volgorde: bekering – doop – ontvangen van de Heilige Geest is uniek voor de Joden die maar enkele weken hiervoor schuldig waren geweest aan de dood van Christus en nu door de doop eerst openlijk hun veranderde positie moesten duidelijk maken. De normale volgorde is: bekering – ontvangen van de Heilige Geest – doop (zie Markus 16, Ef. 1:13, Hand. 8).

Deze gave werd genoemd 'de belofte', die toekwam aan het aardse volk van God en aan hun kinderen en aan iedereen die de Heer er, buiten Israël, toe roepen zou. Dit laatste had plaats toen de Heilige Geest viel op Cornelius en zijn familie, die uit die volken waren (hfdst 10).

In Jes. 57:19 wordt gezegd: 'Vrede, vrede hun die ver zijn, en hun die nabij zijn, zegt de Heere, en Ik zal hen genezen'. Wij, die geen Joden zijn, behoren tot hen die veraf waren, ver van Israël en daarom ver van God. Wij zijn echter geroepen door Hem, zodat Hij aan ons genade zou bewijzen. 'Zij dan die zijn woord aannamen lieten zich dopen; en er werden op die dag ongeveer drieduizend zielen toegevoegd' (vs. 41). Geweldig resultaat van deze eerste evangelieprediking! Zij werden toegevoegd aan de discipelen, die na de hemelvaart van de Heer bij elkaar waren en van wie het aantal ongeveer 120 personen bedroeg. Zij vormden de Gemeente, het getuigenis van God op aarde, de woonplaats van God in de Geest. Hij kon niet wonen temidden van de Joden, omdat zij Hem hadden verworpen in de Persoon van Zijn Zoon.

Het begin van de gemeente

In de verzen 42-47 zien wij wat de Gemeente van Christus kenmerkte in haar eerste frisheid en op welke manier de Heilige Geest met kracht handelde. Niets was er wat Hem bedroefde, zoals dit nu jammer genoeg wel gebeurt, als gevolg van de droevige toestand van de Gemeente, die al spoedig haar eerste liefde heeft verlaten (Opb. 2:4).

Van de eerste gelovigen wordt gezegd, dat zij volhardden in de leer van de apostelen en in de gemeenschap, in het breken van het brood en in de gebeden. Nadat wij de waarheid hebben leren kennen is het noodzakelijk om er in te volharden. Zodra wij ons buiten de waarheid begeven wordt alles geprobeerd om er ons van af te brengen. Ondanks het tegenwoordige verval is het mogelijk om alle belangrijke dingen waar hier de aandacht op wordt gevestigd, in praktijk te brengen. Het gaat in deze verzen tenslotte om dingen die blijvend zijn en die het geloof zich door alle tijden heen eigen heeft gemaakt. Wanneer wij ons deze dingen eigen hebben gemaakt, moeten we er in volharden en niet luisteren naar allerlei stemmen om ons heen die ons willen afhouden van de zegen, die voortkomt uit de gehoorzaamheid aan het Woord.

De apostelen brachten hun onderwijs mondeling. In onze tijd bezitten wij alles wat God heeft willen meedelen volledig in Zijn Woord, waaraan we ons volkomen moeten onderwerpen, zodat we onze eigen gedachten of meningen niet laten gelden. Als wij ons buigen onder het gezag van het Woord, zullen wij ook de omgang en gemeenschap praktisch realiseren waarin de apostelen en de andere

gelovigen volhardden. In de omgang volharden betekent eigenlijk, alles gemeenschappelijk bezitten, genieten van dezelfde zegen. Iedereen had gemeenschap met de apostelen in de dingen die zij leerden. De apostel Johannes zegt: 'Wat wij gezien en gehoord hebben verkondigen wij u, opdat ook u met ons gemeenschap zou hebben; onze gemeenschap nu is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus' (1 Joh. 1:3). In afwachting van de komende heerlijkheid is er niets groters en niets kostbaarders dan die gemeenschap te hebben met de Vader en met de Zoon en met elkaar, omdat wij hetzelfde leven bezitten.

Zij volhardden ook in het breken van het brood en in de gebeden, zoals wij ook nu nog het grote voorrecht hebben. Op een gegeven moment hielden de Christenen op om te volharden in het breken van het brood. In plaats van dit te doen op elke eerste dag van de week, zoals de Bijbel leert, deden zij het met lange tussenpozen. Veel gelovigen doen het zelfs nooit en weigeren daardoor de herinnering te vieren van Hem Die stierf om onze zonden weg te nemen. De vijand heeft grote moeite gedaan om vele kinderen van God van dit grote voorrecht te beroven.

Er is ook veel geestelijke energie voor nodig om te volharden in gebed, of het nu persoonlijk, in de familiekring of in de gemeente is. De satan weet dat de gelovige geestelijk zal verzwakken, als hij niet volhardt in het lezen van Gods Woord en in het gebed. Zijn pogingen zijn er op gericht hem te beroven van deze krachtbronnen en van de vreugde die daaruit voortkomt.

Volharden in de leer wil niet alleen zeggen: zich bezighouden met het Woord dat die leer bevat, maar het betekent vooral deze leer in praktijk te brengen, zowel in de Gemeente als persoonlijk. Na de pinksterdag zijn er in de loop van de eeuwen veel dingen in de Gemeente veranderd, maar dit komt door de ontrouw van de mens. Alles wat van God is, is intact gebleven vanaf het begin en kan niet veranderen. Zijn Woord en Zijn Geest blijven met ons. Hetzelfde Woord onderwees de heiligen in het begin, dezelfde Geest hield hen bezig met de Heer. God verandert niet; en de Geest ook niet. Wij kunnen vrijmoedig gebruik maken van het gebed. Het is het gezegende hulpmiddel, waardoor wij al onze noden bij God kunnen brengen en Hem tussenbeide laten komen in alle omstandigheden van ons leven. Daardoor kunnen we de wijsheid en de nodige kracht ontvangen om Hem trouw te dienen en Hem in ons leven te verheerlijken. God luistert naar het kleinste kind, zowel als naar de meest volwassen Christen.

De werking van Gods Geest

Door de wonderlijke resultaten van de macht van de Geest kwam er 'vrees over elke ziel'. Deze vrees kan, hoewel in veel mindere mate, zich nog voordoen bij degenen die getuigen zijn van een trouwe wandel van een gelovige. De wereld merkt het wel degelijk op, als er op de één of andere manier een uiting van Goddelijk leven wordt geopenbaard, hoewel hem dit niet altijd van pas komt. 'Veel wonderen en tekenen gebeurden door de apostelen'. Wij hebben nu geen apostelen meer om wonderen te doen, die nodig zouden zijn voor de bevestiging van het Christendom. Door deze wonderen en tekenen werd de Gemeente niet gevoed en ook niet gesticht. Zij waren alleen bestemd voor degenen die niet gelovig waren, zolang Gods Woord nog niet voleindigd was (Kol. 1:25, Hebr. 2:3-4). Zij begeleidden de prediking van het Woord en vervulden de wereld met verbazing, maar op zich deelden zij aan niemand het leven mee. Het hele werk van God, zowel bij onbekeerden als bij gelovigen en in de Gemeente, gebeurt alleen door middel van het Woord, dat door de Heilige Geest wordt toegepast.

Het Christendom bestaat zo'n twintig eeuwen. De wonderen die in de eerste tijd dienden om het Woord te bevestigen in het midden van vijandige Joden en van bijgelovige heidenen, hebben nu geen reden van bestaan meer. God werkt nu temidden van volken die het Christendom belijden, om zondaren te behouden, maar daarvoor is Zijn Woord voldoende. 'Zo is dan het geloof uit de prediking, en de prediking door het Woord van God' (Rom. 10:17). De rijke man in de pijn (Luk. 16) had graag gewild dat er een wonder zou gebeuren, zodat zijn broers niet zouden eindigen op de

plaats waar hij zich bevond. Maar hem werd geantwoord. 'Zij hebben Mozes en de profeten - d.w.z. de Schriften -; laten zij die horen. Als zij naar Mozes en de profeten niet horen, zullen zij ook, al stond iemand uit de doden op, zich niet laten overtuigen'. De Heer levert hierdoor het bewijs dat het alleen het Woord van God is dat redding bewerkt in de harten.

De wonderbare macht waarop men in onze tijd in bepaalde kringen zegt aanspraak te kunnen maken, is zowel voor de bekering van ongelovigen, als om te dienen tot stichting van de gelovigen, helemaal niet nodig. Alles wat nodig is voor het werk van God, is onveranderd gebleven vanaf het begin, zoals dit in vers 42 van ons hoofdstuk is meegedeeld. De gelovige heeft niets anders te doen dan te volharden in de waarheid en te gehoorzamen aan het Woord van God.

Het is natuurlijk onnodig te zeggen dat God wonderen kan doen, als Hij dat nodig vindt. Maar dat is heel iets anders dan er voor zichzelf aanspraak op te maken (een gave van wonderen doen e.d.) in de trieste toestand waarin de Christenheid zich bevindt.

Vruchten voor God

De verzen 44-45 beschrijven de wonderbaarlijke uitwerking van het Goddelijke leven in zijn eerste frisheid. 'En allen die geloofden waren bijeen en hadden alle dingen gemeenschappelijk, en zij verkochten hun goederen en bezit en deelden ze uit aan allen, naardat iemand nodig had'. Het eeuwigheidsleven, een Goddelijk en hemels leven, maakte zijn eigen kenmerken zichtbaar. Allereerst daadwerkelijke liefde, die bleek uit de behoefte om samen te zijn: 'En allen die geloofden, waren bijeen'. Deze behoefte doet zich ook nu nog voor, overal waar de vrucht van een leven met God gevonden wordt. God is liefde en Hij wil eens al Zijn verlost en samenbrengen rondom de Heer in Zijn heerlijkheid. Zij die het Goddelijke leven bezitten, verlangen er dus vanzelfsprekend naar om op aarde al bijeen te komen. Dit doet niets af aan het feit dat wij nu niet in staat zijn op één plaats samen te komen, omdat er, door de genade van God, verlost zijn in de *hele* wereld. Voor ons gelden de woorden van de Heer: 'Waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn naam, daar ben Ik in het midden van hen' (Matth. 18:20). Daar genieten ze van Zijn aanwezigheid en kunnen ze met elkaar spreken over hun zegeningen, terwijl zij wachten op Zijn terugkeer om hen allemaal te brengen in het Huis van de Vader.

De eerste Christenen hadden verder begrepen, dat ze hemelse goederen bezaten en dat de Heer zou terugkeren. Daarom stelden zij hun aardse bezittingen beschikbaar voor liefdediensten. Deze goederen hadden voor hen alleen maar waarde om ermee te voorzien in de noden van arme broeders. Degenen die zulke goederen bezaten verkochten ze. In onze tijd hoeven we niet precies zo te handelen, maar als het Goddelijke leven werkzaam is, zal het wel dezelfde eigenschappen openbaren. Gelovigen, van wie het hart vervuld is van de liefde van God en die hun geestelijke zegeningen op de juiste waarde weten te schatten, zullen hun aardse bezittingen gebruiken om hun arme broeders in Christus daarmee te helpen en om de belangen van de Heer te dienen. Zij verkopen ze niet, maar beschouwen ze als het eigendom van de Heer en erkennen dat zij alleen maar rentmeesters zijn van wat God hun heeft toevertrouwd.

Dat is naar de gedachten van God en heel iets anders dan het hedendaagse communisme, waarover zo veel gesproken wordt. Het communisme eist van degenen met bezit dat zij dit verdelen. De liefde van God, die in het hart werkzaam is, richt de aandacht op anderen en niet op zichzelf; deze liefde eist niets van anderen, maar vindt er haar blijdschap in om goed te doen. De liefde geeft en vraagt niets.

Buiten het jodendom

'En voortdurend waren zij dagelijks eendrachtig in de tempel en braken brood in de huizen en aten samen met vreugde en eenvoud van hart en zij prezen God en hadden gunst bij het hele volk. En de Heer voegde dagelijks bij de gemeente, die behouden moesten worden' (vs. 46-47). De eerste Joodse Christenen erkenden de tempel nog als huis van God en beschouwden het in de eerste begintijd nog met bepaalde godsdienstige gevoelens. Maar om het brood te breken trokken zij zich terug in de

huizen, apart van het volk en van de tempel. Het was voor hen niet mogelijk om in de tempel de dood te herdenken van Hem Die door het volk en door de overpriesters verworpen was. De daad van het brood breken hoorde bij de nieuwe toestand, ontstaan door de vorming van de Gemeente waarvan zij deel uitmaakten, en kon niet vermengd worden met het judaïsme.

Veel later leerden de Joodse gelovigen pas, dat zij helemaal moesten breken met alle instellingen van de Levitische eredienst. Deze gelovigen namen ook hun voedsel tot zich met een blij hart en prezen God. Alles wat hun natuurlijke hart kon bevredigen, werd buitengesloten. Ze vonden niet langer hun vreugde in een goed leven en ook niet in het bezit van hun aardse goederen. Liefde, vreugde en lofprijzing kenmerkten hun bestaan. Het hele volk, dat getuige was van dit wonderbare leven, was hen gunstig gezind.

Er wordt gezegd, dat de Heer 'dagelijks bij de Gemeente voegde, die behouden moesten worden'. Waarom lezen we niet: 'allen die behouden werden'? Dit woord spreekt van degenen die gered werden van de oordelen die komen zouden over de Joodse natie, omdat zij hun Koning hadden gekruisigd. In de Gemeente, het nieuwe getuigenis van God temidden van de mensen, zouden de gelovigen in veiligheid zijn voor deze oordelen. Wij weten nu dat de oordelen het naam-Christendom en de hele wereld zullen treffen. Net als vroeger voegt de Heer ook nu bij de Gemeente iedere mens die voor deze oordelen wordt gespaard. Niet omdat de wereld hen zal bewaren, maar omdat zij zullen worden opgenomen, de Heer tegemoet in de lucht om met Hem te zijn. Wij zijn bekeerd 'van de afgoden tot God, om de levende en waarachtige God te dienen en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten, Die Hij uit de doden heeft opgewekt, Jezus, Die ons redt van de komende toorn' (1 Thess. 1:9-10).

De volmaakte toestand

Moge de Heer iedereen, jong en oud, zegenen met alles wat dit geweldige hoofdstuk ons leert. Laten we trouw zijn en wachten totdat Hij komt, om alle gelovigen tot Zich te nemen. Dan zullen we allemaal op één plaats bij elkaar zijn, in het Huis van de Vader. Daar zal het geluk van iedereen volmaakt zijn. En vooral: Zijn blijdschap zal daar volkomen zijn! Wij zullen Hem zien van aangezicht tot aangezicht; het zal dan niet meer nodig zijn om Zijn dood te herdenken door het breken van het brood. Het Goddelijke leven, dat wij hier beneden al bezitten, zal zich dan volledig openbaren. Wij moeten het echter hier op aarde laten zien aan de mensen met wie we omgaan.

Bezit u dit leven? De Heer komt spoedig. Laat iedereen die dit leven niet bezit zich haasten, niet om het te zoeken, maar om het aan te nemen; je hoeft het niet meer te zoeken, want het wordt aan iedereen aangeboden zonder betaling. 'Wie in de Zoon gelooft, heeft het eeuwige leven' (Joh. 3:36). Voor iemand die gelooft, maar toch twijfelt of hij het bezit, zegt dezelfde apostel: 'Deze dingen heb ik u geschreven, opdat u weet dat u het eeuwige leven hebt, u die in de Naam van de Zoon van God gelooft' (1 Joh. 5:13).

S. Prod'hom